

## ДО ЕДИН ЛЮБИТЕЛ НА СВЕТОТО ПИСАНИЕ: ЗА БЛАГОУХАНИЕТО И МИРИСА

Прочел си тези думи и си се учудил. А нима само някои отделни думи от Светото Писание са чудни? Всичко в него е ново като живот. Учудва те това, че апостолът говори за благоухание, по което познаваме Христос. „Как може в духовното царство да има мирис?" - питаш ти. Много просто - както има духовно виждане, духовно чуване и духовно осезание, така има и духовен мирис. Слепият Исаак почувствал душата на своя син Иаков по мириса и казал: „Ето мирисът на сина ми е като мирис на нива, която Господ е благословил" (Бит. 27:27).<sup>272</sup> Пророкът от огромна далечина във времето вижда духом Христос като „най-прекрасния от синовете човечески" и казва за благоуханието на неговите дрехи: „Всички Твои дрехи благоухаят на смирна, алой и касия" (Пс. 44:9). Разбира се, тук не става дума за дрехите на неговото тяло, а за добродетелите като одеяние на душата. Неслучайно народът казва за някого: „душата му благоухае" или „душата му смърди". Винаги когато светлите небесни сили са се явявали на хората, от тях се е разнасяло дивно и животворно благоухание, а когато до някого са се приближавали демони, от тях се е разнасяла отвратителна и непоносима смрад. Спомни си за случаите на неочаквано благоухание по време на молитва или от мощите на светци. Но всичко това принадлежи към тайните на духовния свят и не е достъпно за онези, които мислят и живеят плътски. Истина е и това, че некръстените души имат някакъв особен дъх.

Апостолът благодари на Бога за това, че дава на верните да тържествуват в Христа Иисуса, „Който - казва той - навред чрез нас проявява благоуханието, по което познаваме Самия Него. Защото ние сме Христово благоухание пред Бога". Благоуханието, по което познаваме Единия Бог в Троица; благоуханието, по което познаваме Сина Божи като Месия; благоуханието, по което познаваме царството на светлината и вечния живот; благоуханието на божествената любов; благоуханието на чистите и богоугодни мисли, чувства и дела - то се нарича Христово благоухание пред Бога. Това благоухание носят в душите си онези, които са познали Христос и живеят с това познание. То е благоуханието на живота, в противоположност на мириса на смъртта. А мириса на смъртта носят в себе си всички, които са далеч от познаването на Христос; които отхвърлят Христос или воюват против Него. Техните души лъхат на смърт, защото те не искат да знаят нищо за това, което следва след смъртта. Смъртта всевластно господства над всяка минута от техния живот. Смъртта обитава всяко кътче на душите им. Погледът им стига до гроба, но не и отвъд него. Затова и миришат на смърт. Защото мирисът на нашата душа е свързан с крайната точка на нашия духовен взор: ако това е гробът - тогава тя мирише на смърт, ако е Живият Бог и Небесното Царство - мирише на живот.

Всеки физически мирис е само образ или символ на духовната реалност. Духовният мирис не идва от никакви материални предмети, а от безтелесните духове - от тъканта на техните добри или зли мисли и чувства.